Р Е П У Б Л И К А Б Ъ Л Г А Р И Я

Н А Р О Д Н О С Ъ Б Р А Н И Е

Проект

З А К О Н

за изменение и допълнение на Закона за митниците

(Обн., ДВ, бр. 15 от 1998 г.; изм. и доп., бр. 89 и 153 от 1998 г., бр. 30 и 83 от 1999 г., бр. 63 от 2000 г., бр. 110 от 2001 г., бр. 76 от 2002 г., бр. 37 и 95 от 2003 г., бр. 38 от 2004 г., бр. 45, 86, 91 и 105 от 2005 г., бр. 30 и 105 от 2006 г., бр. 59 и 109 от 2007 г., бр. 28, 43 и 106 от 2008 г., бр. 12, 32, 42, 44 и 95 от 2009 г., бр. 54, 55, 73 и 94 от 2010 г., бр. 82 от 2011 г., бр. 38 и 54 от 2012 г. и бр. 15 и 66 от 2013 г.)

§ 1. В чл. 10 ал. 6 се изменя така:

„(6) В 14-дневен срок от датата на встъпване в длъжност/постъпване на работа всяка календарна година най-късно до 31 май и при прекратяване на правоотношението митническите служители са длъжни да декларират пред директора на Агенция "Митници" своето имотно състояние, включително имуществото, представляващо съпружеска имуществена общност, както и имотното състояние на ненавършилите пълнолетие деца с декларация по образец, утвърден от директора на Агенция „Митници".”

§ 2. В чл. 15, ал. 2 се правят следните изменения и допълнения:

1. В т. 3 думите „на Република България” се заличават.

2. Създава се нова т. 9:

„9. осъществяват контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове по изпълнение на задължението за заплащане на пътните и винетните такси и по спазване на разрешителния режим за товарни и пътнически превози;".

§ 3. Създава се чл. 16г:

„Чл. 16г. (1) За изпълнение на възложените им със закон правомощия органите на Министерството на вътрешните работи и на Агенция „Митници" обменят информация чрез достъп до автоматизираните им информационни системи.

(2) Достъпът до информацията по ал. 1 се осъществява по начин, непозволяващ разкриването ѝ, и при спазване на принципа „необходимост да се знае" по смисъла на чл. 3 от Закона за защита на класифицираната информация.

(3) Достъпът до автоматизираните информационни системи се урежда със съвместна инструкция на министъра на вътрешните работи и министъра на финансите."

§ 4. Член 19 се изменя така:

„Чл. 19. (1) Решенията по прилагане на митническото законодателство са индивидуални административни актове, които се издават от началника на митницата или от директора на Агенция „Митници".

(2) Решенията по прилагане на митническото законодателство, с изключение на случаите по чл. 221, ал. 2 и 3, подлежат на предварително изпълнение.

(3) Решението се издава в писмена форма и съдържа:

1. наименование на органа, който го издава;

2. наименование на акта, номер и дата на издаване;

3. данни за адресата/длъжника;

4. фактически и правни основания за издаване;

5. разпоредителна част, с която се определят права или задължения, начинът и срокът за изпълнението, а в случаите, когато се установяват митническо задължение или други публични държавни вземания - размерът и датата на възникването им;

6. предварителното му изпълнение;

7. евентуални мерки за обезпечаване;

8. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва;

9. подпис на лицето, издало акта.

(4) Решението трябва да бъде издадено в най-кратък срок, но не по-късно от 30 дни от започването на производството, освен когато в закона или в правилника изрично са определени други срокове.

(5) Когато митническите органи не могат да се произнесат в определения срок поради необходимостта от събиране на допълнителна информация, те трябва да уведомят лицето преди неговото изтичане, като посочат причините и необходимия им срок за вземане на решение.

(6) Решението на митническите органи, с което се отхвърлят исканията на лицата или е неблагоприятно за тях, трябва да е мотивирано. Преди издаването на решението митническите органи съобщават на лицето мотивите, на които ще се основава решението, и му предоставят възможност да изрази становище, като определят срок, не по-дълъг от 7 дни от съобщението."

§ 5. Създават се чл. 19а и 19б:

„Чл. 19а. (1) Решението по чл. 19 се връчва лично на адресата или се изпраща на всички заинтересовани лица по пощата с известие за доставяне в тридневен срок от издаването му.

(2) Решението, изпратено по пощата с известие за доставяне, се смята за редовно връчено на датата, на която известието е подписано, или на датата, на която е направен отказ за получаване на решението, който отказ се удостоверява от пощенския служител.

(3) В случаите, когато връчването на решението се удостоверява чрез подпис на връчителя, се отбелязват датата и начинът на връчването. Отказът да се получи решението се удостоверява с подписа на връчителя и поне на един свидетел, като връчителят отбелязва трите имена и адреса му. В този случай решението се счита за редовно връчено.

(4) Физически лица, спрямо които е започнало производство, за което са уведомени, и които пребивават повече от 30 последователни дни в чужбина, са длъжни да посочат пред митническите органи лице на територията на страната, което да ги представлява и на което да се връчват съобщенията и другите актове на митническата администрация.

(5) Решението се връчва и чрез прилагане към преписката след поставяне на съобщение за явяване на лицето в случаите, когато:

1. адресът на лицето не е известен;

2. лицето, негов представител или пълномощник не може да бъде намерено на адреса на управление или на постоянния му адрес след документирано издирване от митническите органи.

(6) Съобщението по ал. 5 се поставя на определено за целта място в съответното митническо учреждение и се публикува на интернет страницата на митническата администрация.

(7) В случай че лицето не се яви в митническото учреждение в 14-дневен срок от поставяне на съобщението, решението се прилага към преписката и се смята за редовно връчено.

Чл. 19б. (1) В случаите, когато с решението по чл. 19 се установяват митническо задължение или други публични държавни вземания, задълженията подлежат на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на решението.

(2) В случаите, когато митническото задължение или другите публични държавни вземания не са платени в срока по ал. 1 или не са обезпечени, решението подлежи на принудително изпълнение. Решението се изпраща до компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите за принудително изпълнение, освен в случаите по чл. 221, ал. 2 и 3.

(3) Получаването на подлежащото на изпълнение решение се потвърждава от публичния изпълнител пред митническия орган, който го е издал.

(4) Когато след издаването на решението длъжникът заплати установеното митническо задължение и другите публични държавни вземания или част от тях заедно с лихвите, началникът на митницата уведомява публичния изпълнител за тези обстоятелства.”

§ 6. В чл. 20 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 1:

„(1) За издаване на решение от митническите органи във връзка с прилагането на митническите разпоредби лицето, поискало издаването му, трябва да представи цялата необходима информация и документация.”

2. Досегашните ал. 1, 2 и 3 стават съответно ал. 2, 3 и 4.

§ 7. В чл. 21 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думите „чл. 20" се заменят с „чл. 20, ал. 2".

2. Алинея 4 се изменя така:

„(4) Отмяната или изменението на решението подлежи на изпълнение от датата на уведомяването по ал. 3. Органът, издал решението за отмяна или изменение, може в изключителни случаи, когато го изискват законните интереси на заинтересуваното лице, да спре изпълнението му."

3. Създава се ал. 5:

„(5) Алинея 4 се прилага и в случаите на отнемане правото на ползване на карнети ТИР в съответствие с чл. 38 от Конвенция ТИР, 1975 г., като се отчита съответната специфика."

§ 8. В чл. 24 ал. 2 се отменя.

§ 9. Член 25 се отменя.

§ 10. В чл. 26, ал. 1 се правят следните изменения:

1. В т. 1 и 2 думите „на Република България" се заличават.

2. Точка 6 се отменя.

§ 11. Член 27 се отменя.

§ 12. В чл. 34, изречение второ думите „на Република България" се заличават.

§ 13. Член 78а се отменя.

§ 14. Член 78б се отменя.

§ 15. В основния текст на чл. 81 съюзът „и" се заменя със запетая и след думата „продажба" се добавя „и унищожаване".

§ 16. В чл. 84в, ал. 3, т. 5 думите „вида и" се заличават.

§ 17. В чл. 84л се правят следните изменения:

1. В ал. 1, т. 5 думите „вида и" се заличават.

2. В ал. 2, изречение второ думите „от тях" се заменят с „от доказателствата, с изключение на предоставените от проверяваното лице, се прилагат към екземпляра, предназначен за лицето".

§ 18. В чл. 84м думите „чл. 211г" се заменят с „Данъчно-осигурителния процесуален кодекс".

§ 19. В чл. 100, ал. 3, т. 2 след думата „извършвали" се добавя „през последните три години, които предшестват подаването на заявлението" и се поставя запетая.

§ 20. В чл. 155, ал. 2 думите „на Република България" се заличават.

§ 21. В чл. 206, ал. 1 думите „чл. 211г" се заменят с „чл. 19а".

§ 22. В чл. 206б се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 2 се изменя така:

„(2) Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на Агенция „Митници", който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок от получаването на жалбата."

2. Създават се ал. 3 - 8:

„(3) Непроизнасянето на директора на Агенция „Митници" в срока по ал. 2 се смята за потвърждение на постановлението и може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

(4) Решението по ал. 2 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на органа, издал решението, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя.

(5) Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа или ако не съществува изпълнително основание.

(6) Решението на административния съд не подлежи на обжалване.

(7) Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от началника на митницата, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната.

(8) Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му."

§ 23. Член 211 се изменя така:

„Чл. 211. (1) Когато размерът на митните сборове или на другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи, не е заплатен в определения срок, митническите органи използват всички възможности, предвидени в този закон и в други нормативни актове, за осигуряване на плащането им, включително принудително изпълнение.

(2) Митническите органи начисляват и събират законната лихва върху размера на дължимите митни сборове и на другите публични държавни вземания, считано от деня, следващ датата на изтичане на определения срок за плащане, до датата на плащане.

(3) Когато задължението е възникнало на основание чл. 199, ал. 1, т. 3 - 9 и чл. 200, ал. 1, т. 3 или установяването на задължението произтича от повторна проверка или последващ контрол, митническите органи начисляват и събират законната лихва върху размера на дължимите митни сборове и на другите публични държавни вземания от деня, следващ датата на възникване на задължението, до датата на уведомяването."

§ 24. В глава двадесет и шеста раздел III „Постановления за принудително събиране на публични държавни вземания, издавани от митническите органи" се отменя.

§ 25. В чл. 212, ал. 2 думите „постановление за принудително събиране" се заменят с „решение на митническите органи".

§ 26. В чл. 220 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) При обжалване по административен ред директорът на Агенция „Митници" разглежда жалбата и се произнася в 30-дневен срок от получаването ѝ с мотивирано решение.“

2. Създават се ал. 3 и 4:

„(3) Когато се установи, че издаденото решение е незаконосъобразно и вместо него трябва да се издаде друго, директорът на Агенция „Митници" отменя обжалваното решение и връща преписката на съответния началник на митница със задължителни указания.

(4) Решението на директора на Агенция „Митници" се изпраща незабавно до компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в случаите, когато се установяват митническо задължение или други публични държавни вземания и обжалваното решение е изпратено за принудително изпълнение по реда на чл. 19б, ал. 2. Когато с решението на директора на Агенция „Митници" се отменя обжалваното решение като незаконосъобразно и преписката се връща за ново разглеждане, същото се смята за искане за прекратяване на производството по принудителното изпълнение от Националната агенция за приходите.“

3. Досегашната ал. 2 става ал. 5.

§ 27. Член 221 се изменя така:

„Чл. 221. (1) Обжалването на решението не спира неговото изпълнение.

(2) Изпълнението на решението може да бъде спряно по искане на заинтересованото лице от органа, който го е издал, когато въз основа на новопредставени писмени доказателства възникне основателно съмнение относно съответствието на оспореното решение с разпоредбите на митническото законодателство или когато съществува опасност да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересованото лице.

(3) В случаите, когато се установяват митническо задължение или други публични държавни вземания, изпълнението на решението може да бъде спряно от органа, който го е издал, ако бъде предоставено обезпечение в размер на главницата и лихвите. Обезпечението може да бъде паричен депозит или банкова гаранция. За срока на спирането се дължи законна лихва върху главницата. В тридневен срок от издаване на решението за спиране на изпълнението, то се изпраща на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.

(4) Решението, с което се отказва спиране на изпълнението, може да бъде обжалвано по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(5) Алинея 1 не се прилага в случаите, когато с решение са установени задължения, произтичащи от прилагането на международна конвенция, към която Република България се е присъединила, и длъжници са гарантиращите организации, определени с акт на Министерския съвет. В 3-дневен срок от влизането в сила на решението за установяване на задължения то се изпраща на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите."

§ 28. В чл. 226а, ал. 2, след думата „развала" се добавя „със стоките, чието съхраняване от митническите органи е невъзможно или представлява опасност за живота и здравето на хората или за околната среда" и се поставя запетая.

§ 29. В чл. 228 се създава изречение второ:

„Когато предмет на митнически нарушения са стоки, за които се дължи акциз, маловажни случаи са тези, при които двойният размер на акциза не превишава 50 лв."

§ 30. В чл. 233 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 3 накрая се поставя запетая и се добавя „но не по-малко от 1000 лв.”.

2. Създават се нови ал. 4 и 5:

„(4) При повторно нарушение по ал. 1 и 2 се налага глоба в максималния размер, предвиден за съответното нарушение.

(5) При повторно нарушение по ал. 3 се налага глоба в максималния размер, предвиден за съответното нарушение, но не по-малко от 1000 лв., а когато предмет на нарушението са тютюневи изделия - не по-малко от 2000 лв.".

3. Досегашните ал. 4, 5 и 6 стават съответно ал. 6, 7 и 8.

§ 31. В чл. 234 ал. 4 се изменя така:

„(4) В случаите на митническа измама стоките - предмет на нарушението, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, се присъжда тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност, освен ако стойността на избегнатите митни сборове или другите публични държавни вземания явно не съответства на митническата стойност на стоките."

§ 32. В чл. 238в се правят следните допълнения:

1. В ал. 1 след думата „глоба" се добавя „от 200".

2. В ал. 2 след думата „превозното" се добавя „или преносното".

§ 33. В чл. 239 се създава ал. 4:

„(4) Отнетите и изоставени в полза на държавата стоки, за които има заключение на компетентните органи, че не отговарят на приетите стандарти в страната или са опасни, или вредни за живота или здравето на хората, се унищожават при условия и по ред, определени с правилника."

§ 34. В § 1 от Допълнителната разпоредба се правят следните изменения и допълнения:

1. Точки 13, 28, 29 и 30 се отменят.

2. В т. 32 думите „на Република България" се заличават.

3. Създават се т. 36 и 37:

„36. „Подлежащи на бързо разваляне" са тези стоки, чието съхраняване предвид тяхната специфика може да доведе до погиването, значителното им повреждане или влошаване на качеството, което съществено би намалило тяхната стойност или би довело до невъзможност за употреба съобразно тяхното предназначение.

37. „Стоки, чието съхраняване води до значителни разходи за митническата администрация" са тези стоки, чието продължително съхраняване е икономически необосновано или води до разходи, превишаващи тяхната стойност. Разходи по съхраняването на стоките са всички разходи, направени от митническите органи във връзка със задържането на стоките, включително разходите по товаренето и разтоварването, транспортирането, складирането, пазенето и др."

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 35. В Данъчно-осигурителения процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм. и доп., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г. и бр. 52, 98 и 106 от 2013 г.), в чл. 209, ал. 2, т. 4 думите „постановление за принудително събиране" се заменят с „решение".

§ 36. Неприключилите до влизането в сила на този закон производства по издадени решения от митническите органи, производства по отменения раздел III „Постановления за принудително събиране на публични държавни вземания, издавани от митническите органи" от глава двадесет и шеста, както и производства за принудително изпълнение пред публичен изпълнител в Националната агенция за приходите се довършват по досегашния ред.

Законът е приет от 42-ото Народно събрание на …….…..... 2014 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

(Михаил Миков)

М О Т И В И

към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за митниците

Според действащите към момента разпоредби на Закона за митниците при влизането в сила на решение, издадено от митническите органи, с което са определени дължими публични държавни вземания и те не са заплатени доброволно, се издава Постановление за принудително събиране на публични държавни вземания (ППСПДВ). Институтът на ППСПДВ е предвиден в националното митническо законодателство в периода преди присъединяването на Република България към Европейския съюз. В чл. 209, ал. 2, т. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) е предвидено като изпълнително основание издадено ППСПДВ от митническите органи. На практика съгласно действащия Закон за митниците на базата на влязло в сила решение следва да бъде издадено ППСПДВ. Както решението, така и ППСПДВ са индивидуални административни актове и подлежат на самостоятелно обжалване както по административен, така и по съдебен ред. Неоправдано е при наличието на окончателно установени задължение и длъжник събирането на държавните вземания да се отлага във времето, като се открива възможност за оспорване на втория индивидуален административен акт – ППСПДВ, с който по същество се предвижда неизплатеното доброволно задължение да бъде събрано принудително.

Прегледът на съдебната практика показва, че в рамките на производството по обжалване на ППСПДВ се правят възражения от длъжниците за неоснователност на самото вземане на митническата администрация, като в много случаи се стига до повторно произнасяне от страна на съда по отношение на дължимостта на вземането.

С цел процесуална икономия и повишаване на ефективността чрез намаляване на сроковете за събиране на дължимите публични държавни вземания със законопроекта се предлага отмяната на раздел III от глава двадесет и шеста от закона, като с издаденото решение на митническия орган за определяне на длъжника и на размера на публичното държавно вземане ще се установява и вземането.

В законопроекта изрично е предвидено решенията на митническите органи да подлежат на предварително изпълнение. Предвидено е обжалването на решенията да не спира тяхното изпълнение. Посочени са

условията, при наличието на които изпълнението на решението може да бъде спряно по искане на заинтересованото лице от органа, който го е издал. В случаите, когато се установяват митническо задължение или други публични държавни вземания, изпълнението на решението може да бъде спряно при положение че бъде предоставено обезпечение в размер на главницата и лихвите.

Направените предложения са в съответствие с разпоредбите на чл. 7 и чл. 244 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността.

Във връзка с изложеното е направено предложение за изменение на чл. 209, ал. 2, т. 4 от ДОПК, като вместо ППСПДВ основание за принудително изпълнение ще бъде решението на съответния митнически орган, с което са установени дължимите митни сборове и други публични вземания.

Предложена е промяна в чл. 211 от Закона за митниците с цел прецизиране и определяне на началния момент, от който митническите органи начисляват лихва за забава за администрираните от тях публични държавни вземания. Определено е, че митническите органи начисляват и събират законната лихва върху размера на дължимите митни сборове и на другите публични държавни вземания от деня, следващ датата на възникване на задължението, в случаите, когато то е възникнало на основание чл. 199, ал. 1, т. 3 - 9 и чл. 200, ал. 1, т. 3 или когато задължението е установено при последваща проверка или последващ контрол, извършени от митническите органи.

Направено е предложение за отмяната на разпоредби, които напълно съответстват на разпоредби от европейското митническо законодателство, въведени с Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността и с Регламент (ЕО) № 765/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. за определяне на изискванията за акредитация и надзор на пазара във връзка с предлагането на пазара на продукти и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 339/93 относно действията на митническите органи при деклариране за допускане за свободно обращение на стоки, за които са определени изисквания във връзка с безопасността и здравето на потребителите, както и изисквания за маркировка и документи съгласно съответното специфично законодателство на Европейския съюз за хармонизация.

Предложените промени уреждат и обмена на информация между Министерството на вътрешните работи и Агенция „Митници" чрез

регламентирането на достъп до автоматизираните им информационни системи.

С изменението на чл. 233, ал. 3 от Закона за митниците се предвижда по-висока санкция в случаите на контрабанда на тютюневи изделия – цигари без бандерол и/или с надпис „duty free” и тютюн, извършена от лицата, които редовно се занимават с такава дейност и които правят опити да пренасят без знанието и разрешението на митническите органи неголеми количества – от порядъка на 10 до 50-60 кутии цигари и от 2 до 5 кг тютюн. По отношение на базата, която служи за процентното определяне на санкцията, се запазва досегашното положение, а именно – процент от продажната цена на стоките. Очакването е, че предвиденият минимум на налаганата глоба – не по-малко от 1000 лв., ще има превантивно и възпиращо действие. Въвежда се и по-тежка санкция при повторно нарушение, тъй като изводът от направения анализ на установените нарушения на митническото законодателство е, че извършителите на контрабанда на стоки се занимават системно с тази дейност.

С чл. 234, ал. 4 от действащия Закон за митниците са определени случаите, когато стоката - предмет на нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 и 2, подлежи на отнемане в полза на държавата. Разпоредбата на чл. 234, ал. 4 беше изменена със Закона за изменение и допълнение на Закона за митниците (ДВ, бр. 15 от 2013 г.), като целта на изменението беше да се облекчи режимът и отнемането в полза на държавата да се ограничи до случаите, в които е налице пълно избягване на заплащането или обезпечаването на митни сборове или на други публични държавни вземания. Това облекчаване беше предложено след анализ на практиката, при който се установиха случаи на големи диспропорции при прилагане на правната норма - отнемане на стока, чиято стойност превишава десетки пъти размера на избегнатото. След това изменение на чл. 234, ал. 4 в практиката бяха установени много случаи, при които, въпреки че е налице пълно избягване на митни сборове, отново има голяма диспропорция при прилагане отнемането на стоката. Например при ангажиране на отговорност за избягване заплащането на мито чрез неправилно тарифно класиране на стока и след определяне на правилния тарифен номер от митническите органи митото се повишава от 0 на 3 %, в резултат на което се получава голяма разлика между стойността на стоката и размера на избегнатите публични задължения. Има и случаи, когато макар да е частично, избягването на задълженията е в големи размери и представлява сериозен проблем за фиска (например при избягване на антидъмпингови мита, когато е заплатено мито 5 % от общ дължим размер 75 %). В тези случаи избягването е значително и нарушението е тежко, тъй като с него се избягва заплащането на въведени защитни мита, но не може да бъде приложено отнемане на стоката, тъй като част от митото,

макар и малка, е била заплатена. Отново е налице диспропорция и несправедливост при прилагането на нормата.

С направеното предложение за изменение на чл. 234, ал. 4 се цели отстраняването на тази диспропорция, като се даде възможност при всеки случай, дори да е налице пълно избягване на заплащането, да се прецени, дали да се отнеме в полза на държавата стоката. Така се дава решение на възникващите в практиката разнородни казуси и възможност за по-справедливо прилагане на административнонаказателните разпоредби. В случая предложението се явява по-благоприятна разпоредба в сравнение с действащата, тъй като дава възможност и в случаите, когато е налице пълно избягване на заплащането или обезпечаването на публичните държавни вземания, да не се приложи отнемане на стоката, ако нейната стойност значително превишава размера на избегнатите публични задължения. Постига се едновременно облекчаване режима на отнемането и неговото по-справедливо прилагане чрез преценката на всеки отделен случай.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Пламен Орешарски)